

A következő tavaszon már nem rügyezett ki a fája. A megmaradt három fáról – hogy élnek – azért tudtam, mert Kozma Gábor barátom, a Vas Népe munkatársa a riportútjain mindig megtekintette őket.

– Az igazat mondd! – kértem őt idén is. – Jobb tudni, mire készüljön az ember!

– Hát... Tavasszal kivirágzott mindháromatok fája. De az egyik, az nem tetszik nekem... Nem a tiédről beszélek.

Most már, hogy az újságokban megjelent a halálhír, sajnos tudom, hogy Gábort nem csalta meg a szeme. Most már tudom, kinek a fájáról beszélt.

Kiss Déneséről.

Tíz éve – Dala József emlékére – állítottunk egy kis lélekharangot a pincéje előtti földhalomra. Ezt a harangot kondítom meg most, elszomorodott szívvel, legalább gondolatban.

Mocsári Mária – Vén Zoltán

Rendhagyó kiállítást rendezett augusztusban Balatonlellén a Kapoli Múzeum.

Bár házastársak voltak, és a közös fonyódi műtermükben alkottak, a két művész még sohasem állított ki együtt és egyszerre. E mostani kiállítás szomorú aktualitását az adta, hogy a közelmúltban, fiatalon meghalt a művész-pár egyik tagja, Mocsári Mária.

A képzőművészet világában mindkettőjüket az elvonatkoztatás mestereiként tartják számon. Mocsári Mária ismérve az atavizmusra való képesség: textilaplikációin, az ábrázolás technikájával, szinte a meztelenségig leegyszerűsíti a formát. Munkáin megéled a régmúlt, felsejlenek a rovásírás jelei, az ősi barlangrajzok, ábrák, szimbólumok.

Vén Zoltán a magyar kisgrafika világszerte ismert és elismert művésze, a groteszk mestere. Grafikáin, rajzain, rézmetszetein a szelíd ironia, a bölcs humor és kíméletlen szarkazmus széles skáláját vonultatja fel. Ex libriseivel a magyar- és a világirodalom nagy íróinak, költőinek állított maradandó emléket. Halál-témájú grafikáit méltatva, az egyik kritikusa az elmúlás legnagyobb magyar képzőművész tudósának nevezte.